

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 879

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 2 septembrie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 564 din 31 octombrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și ale art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996	2–5
Decizia nr. 586 din 31 octombrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor	5–7
Decizia nr. 707 din 12 decembrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (1) lit. a) prin raportare la dispozițiile art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor	8–10
Decizia nr. 745 din 14 decembrie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) și (5) și ale art. 22 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2011 privind organizarea și funcționarea inspecției economico-financiare	11–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
958. — Ordin al secretarului general al Guvernului privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2024 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București din coordonarea Secretariatului General al Guvernului	13–15
1.851. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management al sitului Natura 2000 ROSCI0290 Coridorul Ialomiței, al sitului Natura 2000 ROSPA0152 Coridorul Ialomiței și al ariei naturale protejate de interes național Pădurea Alexeni — cod III.2 (RONPA0850)	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 564**

din 31 octombrie 2023

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și ale art. 55
din Legea concurenței nr. 21/1996**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și ale art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Mediplus Exim — S.R.L. din comuna Mogoșoaia, județul Ilfov, în Dosarul nr. 42.540/3/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 677D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, Consiliul Concurenței a depus documente ce reprezintă *amicus curiae*, prin care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și solicită respingerea acesteia, în raport cu criticile formulate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate reprezintă o transpunere a normelor europene în dreptul național, în vederea aplicării în mod eficient la nivel național a dispozițiilor art. 101 și art. 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Astfel, la art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996 sunt prevăzute contravențiile și regimul sancționator al acestora. În realitate, problema ridicată de autoarea excepției de neconstituționalitate, în sensul dacă și instanța de judecată poate constata direct o faptă anticoncurențială în cadrul unui litigiu privind achizițiile publice, așa cum este cel în care a fost ridicată prezenta excepție, ține de aplicarea legii. De altfel, în litigiu, instanța de judecată a apreciat că, într-adevăr, poate să constate existența unei fapte anticoncurențiale și în procedura achiziției publice, prin coroborarea Legii concurenței nr. 21/1996 cu Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia civilă nr. 6.683 din 28 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 42.540/3/2017, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și**

fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și ale art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996.

6. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Mediplus Exim — S.R.L. din comuna Mogoșoaia, județul Ilfov, într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat în contextul unui litigiu întemeiat pe dispozițiile Legii nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, coroborate cu cele ale Legii concurenței nr. 21/1996, prin care s-a solicitat anularea procedurii derulate în temeiul Legii nr. 98/2016, cerere argumentată, printre altele, pe aspecte ce țin de dreptul concurenței, respectiv pe faptul că prețurile de ofertare intră sub incidența unui abuz de poziție dominantă.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că, într-un litigiu având ca obiect soluționarea unor contestații referitoare la procedurile de atribuire a contractelor de achiziții publice/acordurilor-cadru, proceduri ce sunt prevăzute de Legea nr. 98/2016, acestea nu permit instanței judecătorești sesizate direct să se pronunțe cu privire la o cerere referitoare la constatarea existenței unei fapte anticoncurențiale ce intră sub incidența art. 6 din Legea nr. 21/1996, ci instituie o competență exclusivă a Consiliului Concurenței pentru constatarea faptelor anticoncurențiale.

8. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal**, cu privire la dispozițiile art. 3 din Legea nr. 21/1996, consideră că acestea sunt constituționale, deoarece nu conduc la o limitare a accesului la instanță. Astfel, după emiterea unui act al Consiliului Concurenței, o instanță legal sesizată poate constata existența unei fapte anticoncurențiale. Însă, problema care se pune în context, și care este subsidiară, este aceea dacă instanța judecătorească poate constata existența unei fapte anticoncurențiale direct într-un alt litigiu, spre exemplu de achiziție publică, întrucât legislația națională are prevederi exprese cu privire la fapte anticoncurențiale în domeniul achizițiilor publice. Astfel, art. 167 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 98/2016 prevede faptul că autoritatea contractantă exclude din procedura de atribuire a contractului de achiziție publică/acordului-cadru orice operator economic care a comis o abatere profesională gravă care îi pune în discuție integritatea, iar autoritatea contractantă poate demonstra acest lucru prin orice mijloc de probă adecvat, cum ar fi o decizie a unei instanțe judecătorești sau a unei autorități administrative. Or, dispozițiile art. 167 alin. (3) din Legea nr. 98/2016 permit instanței judecătorești să constate existența unei fapte anticoncurențiale, deoarece, în contextul respectiv, realizează un control de

legalitate al actelor autorității contractante, care la rândul său are un drept de excludere din procedură, dispoziții care sunt aplicabile în coroborare cu art. 167 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 98/2016. Față de această împrejurare, apreciază că nu este o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii de către instanțele judecătorești.

9. Cu privire la dispozițiile art. 55 din Legea nr. 21/1996, menționează că și acestea sunt constituționale. Se consideră că, în virtutea acestor norme, instanța judecătorească nu poate aplica sancțiuni contravenționale în mod direct, acestea necesitând a fi aplicate de Consiliul Concurenței și, ulterior, putând fi supuse controlului de legalitate. Chiar dacă poate constata incidental diverse fapte anticoncurențiale în cadrul unui litigiu de achiziție publică, instanța judecătorească nu ar putea aplica direct sancțiunile contravenționale, deoarece, în primul rând, logica Legii nr. 21/1996 sub aspect contravențional impune existența prealabilă a deciziei Consiliului Concurenței, dar, în al doilea rând nu se interzice instanțelor judecătorești reținerea sancțiunii civile, foarte eficace, a nulității de drept prevăzute la art. 52 din această lege, potrivit căruia, sunt nule de drept orice înțelegeri sau decizii interzise prin art. 5 și 6 din această lege, precum și prin art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, respectiv orice angajamente, convenții ori clauze contractuale raportându-se la o practică anticoncurențială, precum și orice acte care încalcă prevederile art. 8 din prezenta lege. Așadar, deși există două planuri de abordare — contravențional și civil —, niciunul dintre acestea nu este neconstituțional.

10. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care, în esență, arată că motivele invocate de autoarea acesteia nu sunt de natură a releva o neconstituționalitate intrinsecă a prevederilor art. 3 și ale art. 55 din Legea nr. 21/1996, în raport cu art. 21 și art. 53 din Constituție.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, notele scrise depuse, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 3 și ale art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 29 februarie 2016, astfel cum a fost completat prin art. 21 pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 39/2017 privind acțiunile în despăgubire în cazurile de încălcare a dispozițiilor legislației în materie de concurență, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din

8 iunie 2017. Dispozițiile art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996, ulterior sesizării Curții Constituționale, au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 170/2020 privind acțiunile în despăgubire în cazurile de încălcare a dispozițiilor legislației în materie de concurență, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 952 din 16 octombrie 2020, având o arhitectură, o structură și un conținut care diferă de varianta legislativă criticată în cauza dedusă judecării. Prin urmare, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze prevederile art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996 în redactarea avută în vedere de către autoarea excepției de neconstituționalitate, care au următorul cuprins:

— Art. 3: „(1) *Punerea în aplicare a prezentei legi este încredințată Consiliului Concurenței ca autoritate națională în domeniul concurenței. Consiliul Concurenței este autoritate administrativă autonomă, investită în acest scop, în condițiile, modalitățile și limitele stabilite prin dispozițiile prezentei legi.*

(2) *Consiliul Concurenței aplică dispozițiile art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, potrivit prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1/2003, în cazurile în care actele sau faptele întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi pot afecta comerțul dintre statele membre ale Uniunii Europene.”;*

— Art. 55: „(1) *Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancționării următoarele fapte, săvârșite cu intenție sau din neglijență de întreprinderi sau asociații de întreprinderi:*

a) *încălcarea prevederilor art. 5 și 6 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene;*

b) *nenotificarea unei concentrări economice, potrivit prevederilor art. 13 alin. (1) și (2), înainte de punerea în aplicare a acesteia, cu excepția cazului în care sunt incidente prevederile art. 13 alin. (7) sau s-a acordat o derogare conform art. 13 alin. (8);*

c) *realizarea unei operațiuni de concentrare economică cu încălcarea prevederilor art. 13 alin. (6)—(8);*

d) *punerea în practică a unei operațiuni de concentrare economică, declarată incompatibilă printr-o decizie a Consiliului Concurenței, potrivit prevederilor art. 47 alin. (4) lit. a);*

e) *neîndeplinirea unei obligații, a unei condiții sau a unei măsuri impuse printr-o decizie luată potrivit prevederilor prezentei legi.*

(2) *Dacă încălcarea săvârșită de o asociație de întreprinderi privește activitățile membrilor săi, amenda nu poate depăși 10% din suma cifrelor de afaceri totale ale fiecărui membru activ pe piața afectată de încălcarea săvârșită de asociație.*

(3) *În ceea ce privește contravenția prevăzută la alin. (1) lit. a), constând în încălcarea prevederilor art. 5 din prezenta lege, precum și a prevederilor art. 101 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Consiliul Concurenței va stabili, prin instrucțiuni, condițiile și criteriile de aplicare a unei politici de clemență, care poate merge până la absolvire de răspundere pecuniară.*

(4) Prin excepție de la dispozițiile alin. (1), în privința contravențiilor prevăzute la lit. b)—e) din același alineat care sunt săvârșite în domeniul concentrărilor economice de o persoană nerezidentă, cifra de afaceri la care se aplică amenda se înlocuiește cu suma următoarelor venituri:

a) cifra de afaceri realizată de către fiecare dintre întreprinderile înregistrate în România, controlate de contravenient;

b) veniturile obținute din România de către fiecare dintre întreprinderile nerezidente controlate de contravenient;

c) veniturile proprii, obținute din România de către contravenient și înregistrate în situațiile financiare individuale ale acestuia.

(5) Prin persoană nerezidentă se înțelege orice persoană străină, precum și orice alte entități străine, inclusiv organisme de plasament colectiv fără personalitate juridică, care nu sunt înregistrate în România, potrivit legii.”

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. De asemenea, prin prisma art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului din Constituție sunt menționate prevederile art. 6 cu privire la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate și ținând seama de criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea observă că art. 3 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 statuează că punerea în aplicare a acestei legi este încredințată Consiliului Concurenței ca autoritate națională în domeniul concurenței, autoritate administrativă autonomă, investită în acest scop, în condițiile, modalitățile și limitele stabilite prin normele legale în materie. În acest context, dispozițiile art. 55 din Legea nr. 21/1996, de asemenea, criticate în prezenta cauză, prevăd contravenții și stabilesc sancțiuni specifice materiei concurenței ce sunt aplicate de Consiliul Concurenței. Astfel, potrivit art. 55 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 21/1996, constituie contravenții și se sancționează cu amendă ce nu poate depăși 10% din cifra de afaceri totală mondială realizată de întreprinderea sau asocierea de întreprinderi în anul financiar anterior sancționării următoarele fapte, săvârșite cu intenție sau din neglijență de întreprinderi sau asocieri de întreprinderi: a) încălcarea prevederilor art. 5 și 6 din această lege, precum și a prevederilor art. 101 și 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Prevederile art. 6 din Legea nr. 21/1996 la care fac referire dispozițiile criticate, și care sunt menționate în mod concret de către autoarea excepției de neconstituționalitate în motivarea acesteia, dispun, în esență, că este interzisă folosirea în mod abuziv de către una sau mai multe întreprinderi a unei poziții dominante deținute pe piața românească sau pe o parte substanțială a acesteia, iar, dacă sunt constatate asemenea practici de către Consiliul Concurenței, în măsura în care folosirea în mod abuziv a poziției dominante poate afecta comerțul dintre statele membre, acesta aplică, de asemenea, prevederile art. 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, prezumându-se, până la proba contrară, că una sau mai multe întreprinderi se află în poziție dominantă.

17. Raportat la normele antereferte, autoarea excepției de neconstituționalitate critică soluțiile legislative mai sus menționate în contextul unui litigiu ce are ca obiect soluționarea unor contestații referitoare la procedurile de atribuire a contractelor de achiziții publice/acordurilor-cadru, formulate în temeiul dispozițiilor Legii nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică,

a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, considerând că sunt neconstituționale dacă sensul acestora este acela de a nu permite instanței judecătorești sesizate în contextul dat să se pronunțe cu privire la o cerere referitoare la constatarea existenței unor fapte anticoncurențiale care să conducă la excluderea din procedura de atribuire a contractului de achiziție publică/acordului-cadru a unui operator economic, astfel cum aceste fapte sunt prevăzute drept criterii de calificare și de selecție a unui operator economic în această procedură și, în concret, sunt cuprinse în capitolul IV: *Organizarea și desfășurarea procedurii de atribuire*, secțiunea 6: *Criterii de calificare și selecție* din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 23 mai 2016.

18. Față de această împrejurare, Curtea constată că, în realitate, pretinsa neconstituționalitate a prevederilor criticate cuprinse în Legea concurenței nr. 21/1996 este formulată, pe de o parte, din perspectiva comparării acestor norme cu cele cuprinse în Legea nr. 101/2016, coroborate cu cele ale Legii nr. 98/2016, cu referire la analizarea și constatarea faptelor anticoncurențiale cu incidență în materia achizițiilor publice, și, pe de altă parte, prin prisma interpretării și aplicării acestora la speța dedusă judecării, respectiv dacă, în mod concret, instanța judecătorească poate constata direct o faptă anticoncurențială în cadrul unui litigiu privind achizițiile publice, așa cum este cel în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate.

19. În aceste condiții, Curtea reține că, pe de o parte, potrivit jurisprudenței sale, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea aceluia text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor situații juridice diferite și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele (Decizia nr. 277 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 23 iunie 2015, paragraful 20), astfel că, din această perspectivă, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

20. Pe de altă parte, în ceea ce privește interpretarea și aplicarea legii, cu referire la conținutul și întinderea celor două noțiuni cuprinzătoare, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009), în speța de față, cu privire la chestiuni ce țin de soluționarea cererilor și contestațiilor referitoare la constatarea existenței unor fapte anticoncurențiale care să conducă la excluderea unor operatori economici din procedura de atribuire a contractului de achiziție publică/acordului-cadru, astfel cum acestea sunt prevăzute în Legea nr. 98/2016. Așadar, aplicarea și interpretarea legii sunt chestiuni ce țin de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție și, prin urmare, și din această perspectivă, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și ale art. 55 din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Mediplus Exim — S.R.L. din comuna Mogoșoaia, județul Ilfov, în Dosarul nr. 42.540/3/2017 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 586

din 31 octombrie 2023

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) pct. 1
din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, excepție ridicată de Laurențiu Niki Turcă Dăscălescu în Dosarul nr. 4.412/90/2013* al Curții de Apel Timișoara — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 748D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care invocă Decizia nr. 852 din 26 noiembrie 2020 și solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 174/A din 14 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 4.412/90/2013*, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională**

cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, excepție ridicată de Laurențiu Niki Turcă Dăscălescu cu ocazia soluționării apelurilor formulate în cauză.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată că, potrivit expunerii de motive la Legea nr. 682/2002, legiuitorul a urmărit să instituie un sistem de măsuri pentru asigurarea protecției și securității martorilor care denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni grave. În acest sens, pe lângă măsurile de includere a martorilor într-un program special de protecție, legiuitorul a prevăzut și o cauză de reducere a pedepsei instituită de textul legal criticat care constituie, la rândul său, un instrument eficient pentru combaterea infracțiunilor grave, prin determinarea persoanelor care dețin informații decisive cu privire la săvârșirea unei astfel de infracțiuni să furnizeze acele informații organelor judiciare.

6. Astfel, potrivit dispozițiilor contestate, în sensul art. 2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 682/2002, persoana care are calitatea de martor, potrivit Codului de procedură penală, și care prin declarațiile sale furnizează informații și date cu caracter determinant în aflarea adevărului cu privire la infracțiuni grave sau care contribuie la prevenirea producerii ori la recuperarea unor prejudicii deosebite ce ar putea fi cauzate prin săvârșirea unor astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.

7. Arată că a solicitat aplicarea prevederilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, dar prima instanță nu a aplicat aceste dispoziții, considerând că acestea nu își găsesc aplicare prin raportare la

definiția legală dată martorului în lege [art. 2 lit. a) pct. 1] și la împrejurările cauzei. Dispozițiile legale criticate consacră posibilitatea reducerii la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege numai pentru martorul definit conform art. 2 lit. a) pct. 1 din lege, nefăcându-se referire la ce se va întâmpla cu martorul colaborator. Astfel, deși contribuie la furnizarea unor informații esențiale organelor judiciare, martorului colaborator îi este aplicat un tratament juridic diferit, respectiv nu beneficiază de reducerea limitelor pedepsei prevăzute de lege, pentru simplul motiv că definiția dată martorului este una neclară.

8. Această situație nu-și găsește justificare în exigențele constituționale consacrate de art. 16 alin. (1) din Constituție. Invocă, în acest sens, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014.

9. Susține că determinantă și suficientă pentru acordarea beneficiului reducerii limitelor pedepsei este acțiunea martorului de a denunța și facilita tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit infracțiuni grave, indiferent că acesta este numit martor, martor colaborator sau colaborator. Așa fiind, denumirea dată celui care facilitează și ajută organele de cercetare penală, respectiv martor, martor colaborator sau colaborator, nu poate fi un element care să îl excludă pe acesta de la beneficiul cauzei de reducere a limitelor de pedeapsă. Apreciază că diferența operată de norma supusă controlului de constituționalitate nu se bazează pe un criteriu rațional și nu justifică un tratament juridic diferențiat, întrucât, indiferent că vorbim de martori sau de colaboratori, aceștia se află în situații juridice identice din perspectiva incidenței normei supuse controlului de constituționalitate.

10. **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală** apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în raport cu art. 16 din Constituție, deoarece colaboratorul sau martorul colaborator ar trebuie să beneficieze de același tratament juridic ca martorul definit de art. 2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 682/2002.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 18 aprilie 2014, cu următorul conținut: „În prezenta lege termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles: a) martorul este persoana care se află în una dintre următoarele situații:

1. are calitatea de martor, potrivit Codului de procedură penală, și prin declarațiile sale furnizează informații și date cu

caracter determinant în aflarea adevărului cu privire la infracțiuni grave sau care contribuie la prevenirea producerii ori la recuperarea unor prejudicii deosebite ce ar putea fi cauzate prin săvârșirea unor astfel de infracțiuni.”

15. Autorul excepției susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale deoarece împiedică aplicarea reducerii la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege pentru o anumită infracțiune colaboratorului/martorului colaborator. În acest context, din perspectiva antamată de autorul excepției, Curtea observă că dispozițiile de lege criticate nu pot fi dissociate de prevederile art. 19 din Legea nr. 682/2002.

17. În ceea ce privește dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002, Curtea a observat că instituția reglementată de această normă legală are natura juridică a unei cauze legale speciale de reducere a pedepsei, cu caracter personal, a cărei aplicabilitate este condiționată de îndeplinirea cumulativă a unor cerințe referitoare la: calitatea persoanei care o invocă, conduita procesuală pe care trebuie să o adopte aceasta și stadiul cauzei în care se urmărește producerea efectelor atenuante de pedeapsă. Astfel, din perspectiva exigențelor relative la persoana beneficiarului, cauza de atenuare analizată poate fi invocată de către persoana care are, cumulativ, atât calitatea de martor, furnizor al unor informații și date cu caracter determinant în soluționarea cauzelor privind infracțiuni grave, în înțelesul dat acestei din urmă noțiuni de art. 2 lit. h) din legea criticată, cât și calitatea de persoană care, la rândul său, a săvârșit o infracțiune. Categoria cerințelor ce țin de conduita beneficiarului efectelor cauzei legale de reducere a pedepsei subsumează, pe de o parte, formularea de către martorul participant la o infracțiune a unui denunț împotriva altor persoane care au săvârșit infracțiuni grave și, pe de altă parte, facilitarea de către același martor denunțator a identificării și tragerii la răspundere penală a persoanelor denunțate. Ambele cerințe au caracter cumulativ, simplul denunț formulat de persoana prevăzută la art. 2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 682/2002, neurmat de o atitudine activă de facilitare a identificării persoanelor denunțate și tragerii lor la răspundere penală, fiind insuficient pentru valorificarea beneficiului consacrat de art. 19 din Legea nr. 682/2002. Totodată, recunoașterea efectelor cauzei de atenuare analizate reclamă intervenirea unei atitudini active a martorului, concretizată atât în denunțarea, cât și în facilitarea tragerii la răspundere penală a altor persoane, cel mai târziu până la data judecării definitive a cauzei având ca obiect infracțiunea comisă de martorul însuși. Legea stabilește, astfel, un reper temporal maximal, denunțul și colaborarea celui interesat putând interveni în orice alt moment anterior, fără a avea relevanță dacă el este plasat „înaintea urmăririi penale”, „în timpul urmăririi penale” sau „în timpul judecării” (Decizia nr. 441 din 6 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 17 ianuarie 2023, paragrafele 12—14).

18. Curtea a reținut că, în cadrul politicii penale, legiuitorul a reglementat, atât în Codul penal și în Codul de procedură penală, cât și în alte legi speciale, norme penale în temeiul cărora operează o reducere a pedepselor stabilite de legiuitor în normele de incriminare. Astfel, art. 19 din Legea nr. 682/2002 reglementează o cauză legală specială de reducere a pedepsei, care are aplicabilitate până la rămânerea definitivă a hotărârii

de condamnare. Curtea a constatat că nu se poate primi critica privind încălcarea principiului constituțional al egalității în drepturi, deoarece cauza de impunitate prevăzută de textul de lege atacat se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de art. 19 din Legea nr. 682/2002, adică persoanelor care au calitate de martor potrivit Codului de procedură penală, inculpaților într-o altă cauză ori persoanelor care nu au niciun fel de calitate procesuală. După cum se poate observa, aceste trei categorii de persoane au un numitor comun, și anume sunt persoane care au comis o infracțiune și care, până în momentul condamnării, denunță ori facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane. Or, orice inculpat care are cunoștință despre săvârșirea unor infracțiuni grave [una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2 lit. h) din Legea nr. 682/2002, potrivit modificărilor operate prin Legea nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 616 din 6 iulie 2023] a avut posibilitatea să se încadreze în această categorie, dar, prin tăcerea sa, a ales să nu beneficieze de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea pentru care a fost condamnat.

19. Principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator diferențiat în funcție de conduita persoanelor cercetate care pot contribui la aflarea adevărului în anumite cauze este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

20. Totodată, Curtea a reținut că aceasta constituie o măsură de politică penală determinată de recrudescența unor fenomene antisociale grave, precum criminalitatea organizată, terorismul, traficul de droguri și traficul de persoane, respectiv de necesitatea instituirii de către stat a unui sistem de măsuri în vederea asigurării protecției martorilor și nu este de natură să aducă atingere principiului egalității în drepturi (Decizia nr. 663 din 24 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 3 aprilie 2018, paragrafele 14—17).

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Laurențiu Niki Turcă Dăscălescu în Dosarul nr. 4.412/90/2013* al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

21. Distinct de cele reținute prin decizia anterior menționată, ale cărei considerente își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, Curtea observă că, potrivit art. 138 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală, utilizarea colaboratorilor reprezintă o metodă specială de cercetare și că, potrivit alin. (10) al aceluiași articol, „prin utilizarea investigatorilor sub acoperire și a colaboratorilor se înțelege folosirea unei persoane cu o altă identitate decât cea reală în scopul obținerii de date și informații cu privire la săvârșirea unei infracțiuni”. Totodată, dispozițiile art. 148 și 149 din același act normativ detaliază modalitatea de utilizare a investigatorilor sub acoperire sau cu identitate reală și a colaboratorilor, respectiv măsurile de protecție a investigatorilor sub acoperire și a colaboratorilor.

22. Astfel, potrivit alin. (10) al art. 148 din Codul de procedură penală, în situații excepționale, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) al aceluiași articol, iar folosirea investigatorului sub acoperire nu este suficientă pentru obținerea datelor sau informațiilor ori nu este posibilă, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate autoriza folosirea unui colaborator, căruia îi poate fi atribuită o altă identitate decât cea reală. Dispozițiile art. 148 alin. (2)—(3) și (5)—(9) din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. Așa fiind, Curtea constată că persoanele care se află în ipoteza art. 19 din Legea nr. 682/2002 se găsesc într-o situație diferită față de persoanele care au calitatea de colaborator, potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

23. Având în vedere toate aceste argumente, Curtea constată că, din perspectiva considerentelor de politică penală avute în vedere de legiuitor în stabilirea cauzelor de reducere a pedepsei, nu se poate reține încălcarea principiului egalității prin acordarea acestui beneficiu numai persoanelor prevăzute de dispozițiile art. 19 coroborate cu art. 2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor.

24. De asemenea, Curtea constată că dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză, deoarece norma constituțională invocată vizează restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți cetățenești, restrângere neconstată în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 707

din 12 decembrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (1) lit. a) prin raportare la dispozițiile art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (1) lit. a) cu trimitere la dispozițiile art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, excepție ridicată de Muntean Aron în Dosarul nr. 2.347/115/2019 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.813D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.078D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (1) lit. a) prin raportare la dispozițiile art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, excepție ridicată de Horvath Ana-Mia în Dosarul nr. 2.641/115/2019 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția I civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 2.078D/2020 la Dosarul nr. 1.813D/2020.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura propusă. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.078D/2020 la Dosarul nr. 1.813D/2020, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 14 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 2.347/115/2019, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal**

a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (1) lit. a) cu trimitere la dispozițiile art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, excepție ridicată de Muntean Aron într-un dosar având ca obiect anularea unui act administrativ (Dosarul nr. 1.813D/2020).

9. Prin Încheierea din 5 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 2.641/115/2019, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (1) lit. a), raportat la dispozițiile art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004** și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.078D/2020. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Horvath Ana-Mia într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ (Dosarul nr. 2.078D/2020).

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că dispozițiile criticate, în mod special cele care statuează că „*nu prezintă pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor, conform datelor și informațiilor existente la organele competente*”, sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate și, prin urmare, nu prezintă garanțiile adecvate pentru apărarea drepturilor și libertăților persoanei vizate.

11. Totodată, se apreciază că acestea nu prevăd în mod concret situațiile în care se suspendă dreptul de port și folosire a armelor neletale supuse autorizării, natura datelor și informațiilor existente la organele competente care pot determina calificarea unei persoane ca fiind un pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor și nici organele competente să culeagă astfel de informații. Prin formularea ambiguă a textelor criticate se lasă loc unor interpretări abuzive ale legii de către organele abilitate să pună în aplicare normele legale în discuție, mai ales că nu se înțelege în mod concret care este pericolul avut în vedere de legiuitor și de ce datele și informațiile menționate atrag o asemenea sancțiune.

12. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor legale criticate sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, în componenta privind calitatea legii.

13. **Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază în Dosarul nr. 1.813D/2020 că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și că dreptul de a obține permis de armă nu este un drept constituțional, iar autorul excepției nu a menționat un drept fundamental încălcat prin dispozițiile criticate.

14. **Tribunalul Caraș-Severin — Secția I civilă** apreciază în Dosarul nr. 2.078D/2020 că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate sunt îndeajuns de clare, noțiunea de pericol social neputând fi

reglementată cu precizie absolută, însă, din interpretarea dispozițiilor Legii nr. 295/2004, în ansamblu, rezultă că aplicarea măsurii de anulare a permisului de port armă se face de către organele de poliție competente, cu respectarea procedurii administrative instituite de lege și sub controlul judecătoresc exercitat la sesizarea persoanei care se consideră vătămată.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Guvernul** a comunicat punctul său de vedere în Dosarul nr. 2.078D/2020, apreciind, în considerarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. De asemenea, referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, arată că prevederile criticate sunt clare, noțiunea de „pericol pentru ordinea publică” neputând fi reglementată cu o precizie absolută, însă măsurile luate de autoritățile administrative sunt supuse cenzurii instanței de contencios administrativ. Prin urmare, din interpretarea dispozițiilor legale incidente în materie, rezultă în mod clar că aplicarea măsurii de anulare a dreptului de deținere, respectiv de port și folosire a armelor neletale se face de către organele de poliție competente, cu respectarea procedurii administrative prevăzute de lege și sub controlul judecătoresc exercitat la sesizarea persoanei care se consideră vătămată.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 59 alin. (1) lit. a) prin raportare la art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 10 iunie 2014, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 59 alin. (1) lit. a): „(1) *Dreptul de deținere, respectiv de port și folosire a armelor neletale supuse autorizării se anulează dacă titularul se află în una dintre următoarele situații: a) nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la art. 57 alin. (4) lit. a), c) și d);*”;

— Art. 57 alin. (4) lit. d): „(4) *Autorizația de procurare a armelor neletale prevăzute în categoria C din anexă se acordă persoanelor prevăzute la alin. (1), dacă îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții: [...] d) nu prezintă pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor, conform datelor și informațiilor existente la organele competente;*”.

20. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale criticate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra acestora, prin Decizia nr. 567 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1016 din 19 decembrie 2016, și Decizia nr. 520 din 17 iulie 2018,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 25 ianuarie 2019, paragrafele 16—18, constatând că aceste prevederi sunt constituționale.

22. Totodată, instanța de contencios constituțional a constatat că s-a mai pronunțat asupra unora dintre dispozițiile legale atacate, prin prisma unor critici relativ similare. Astfel, prin Decizia nr. 148 din 17 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 26 aprilie 2016, paragrafele 22—24, prin care a analizat prevederile art. 28 din Legea nr. 295/2004, Curtea a reținut că această lege a fost adoptată ca urmare a armonizării legislației interne cu cea a Uniunii Europene în domeniul armelor, în vederea integrării în Uniunea Europeană, în vederea transpunerii Directivei 91/477/CEE a Consiliului din 18 iunie 1991 privind controlul achiziționării și deținerii de arme, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 256 din 13 septembrie 1991. Potrivit art. 3 din această directivă, „statele membre pot adopta, în cadrul propriilor legislații, măsuri mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă (...)”. Mai mult, Directiva 91/477/CEE a Consiliului, la art. 5 alin. (1) lit. b), enumeră printre condițiile obligatorii pentru achiziționarea și deținerea de arme de foc inclusiv pe aceea ca persoana care solicită un astfel de permis să nu fie susceptibilă de a reprezenta un pericol pentru propria persoană sau pentru alții, pentru ordinea publică sau siguranța publică. În privința conținutului sintagmei „un pericol pentru propria persoană sau pentru alții, pentru ordinea publică sau siguranța publică”, această directivă prevede expres în teza finală a art. 5 alin. (1) lit. b) că „se consideră că existența unei condamnări pentru săvârșirea cu intenție și cu violență a unei infracțiuni indică un astfel de pericol”.

23. De asemenea, astfel cum reiese din expunerea de motive a proiectului de lege, la adoptarea acestuia s-a ținut cont de prevederile Convenției europene cu privire la controlul achiziționării și deținerii armelor de foc de către particulari, adoptată la Strasbourg la 28 iunie 1978, ratificată prin Legea nr. 116/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 8 iulie 1997, și de prevederile Protocolului împotriva fabricării și traficului ilegal de arme de foc, piese și componente ale acestora, precum și de muniții, adoptat la New York la 31 mai 2001, adițional la Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, adoptată la New York la 15 noiembrie 2000, la care România a aderat prin Legea nr. 9/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 2 martie 2004 (a se vedea Decizia nr. 421 din 15 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 20 noiembrie 2013).

24. De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit art. 46 alin. (3) și art. 59 alin. (3) coroborat cu art. 29 alin. (3) din Legea nr. 295/2004, soluția anulării dreptului de port armă și folosire a armelor letale și neletale pentru care este necesară autorizarea este supusă controlului judecătoresc, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

25. Referitor la pretinsa încălcare a art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa privind claritatea, precizia și previzibilitatea legii, Curtea a constat că prevederile legale criticate sunt îndeajuns de clare, noțiunea de pericol/pericol social neputând fi reglementată cu o precizie absolută, măsurile luate de autoritățile administrative fiind supuse cenzurii instanței de contencios administrativ.

26. De altfel, referitor la criteriile privind calitatea legii, Curtea, în jurisprudența sa, a reținut că actele normative trebuie să respecte principiul legalității care impune obligația ca normele adoptate să fie precise, clare și previzibile. Astfel, orice act

normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat. Așadar, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele ce pot rezulta dintr-un act determinat (a se vedea în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, aceasta trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66). Astfel, sunt respectate cerințele de precizie și previzibilitate atunci când destinatarul normei juridice este capabil să își adapteze conduita în funcție de conținutul acesteia.

27. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care a statuat că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile-tip de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. De asemenea, numeroase legi se folosesc de eficacitatea formulelor mai mult sau mai puțin vagi pentru a evita o rigiditate excesivă și a se putea adapta la schimbările de situație (de exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31).

28. Or, cu privire la noțiunea de pericol pentru ordinea publică, prin Decizia nr. 99 din 25 februarie 2020, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 22 mai 2020, paragraful 20, Curtea a reținut că aceasta desemnează o stare de fapt, și nu un fapt, ce ar putea periclita în viitor relațiile sociale referitoare la suveranitatea, independența, unitatea și indivizibilitatea statului, la persoană, drepturile și libertățile acesteia, la proprietate (detenția și posesia bunurilor mobile și imobile), precum și la întreaga ordine de drept.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, Curtea constată că soluția și considerentele care o fundamentează își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

30. Având în vedere că autorul excepției de neconstituționalitate din Dosarul nr. 1.813D/2020 nu indică în mod concret ce drept fundamental i-a fost încălcat, nu individualizează acest drept, susținerile acestuia făcând trimitere implicit la dreptul de a deține permis de armă, Curtea mai amintește că prin Decizia nr. 421 din 15 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 20 noiembrie 2013, examinând sistematic prevederile Constituției, respectiv ale titlului II care consacră drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, a concluzionat că **dreptul de a obține permis de armă nu este un drept constituțional nefiind prevăzut în Constituție**, acesta fiind, prin urmare, reglementat prin lege, care este singura care stabilește limitele de exercitare, inclusiv condițiile care, pe de o parte, să asigure exercitarea acestui drept, iar, pe de altă parte să nu permită accesul facil la procurarea armelor letale de către persoane care prezintă pericol pentru ordinea publică, siguranța națională, viața și integritatea corporală a persoanelor. Or, această stare de pericol ține de competența exclusivă a organelor în măsură să o analizeze, potrivit legii, iar instituirea acesteia în cadrul condițiilor pentru acordarea autorizației de procurare a armelor letale, precum și pentru procurarea și înstrăinarea armelor neletale este pe deplin justificată prin raportare la domeniul de reglementare și scopul legii criticate, măsura legală fiind determinată de rațiuni evidente ce țin în primul rând de opțiunea legiuitorului în materia regimului armelor și munițiilor.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Muntean Aron în Dosarul nr. 2.347/115/2019 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, precum și de Horvath Ana-Mia în Dosarul nr. 2.641/115/2019 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 59 alin. (1) lit. a) prin raportare la dispozițiile art. 57 alin. (4) lit. d) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Caraș-Severin — Secția I civilă, precum și Tribunalului Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 745

din 14 decembrie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) și (5) și ale art. 22 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2011 privind organizarea și funcționarea inspecției economico-financiare

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) și (5) și ale art. 22 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2011 privind organizarea și funcționarea inspecției economico-financiare, excepție ridicată de B.E.J. Dumitrescu Ilona în Dosarul nr. 383/54/2018* al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 457D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, criticile formulate prin prisma art. 16 din Constituție fiind inadmisibile, iar cele formulate prin prisma art. 1 alin. (4) și (5) fiind neîntemeiate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 383/54/2018*, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) și (5) și ale art. 22 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2011 privind organizarea și funcționarea inspecției economico-financiare**, excepție ridicată de B.E.J. Dumitrescu Ilona într-un dosar având ca obiect anularea unui act administrativ.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale întrucât printr-o dispoziție legală obligatorie

aplicată societăților care se află în procedura falimentului este posibil să se ajungă la repunerea în termen peste termenul prevăzut în mod expres și limitativ de către o lege organică. În mod concret, pe de o parte, societăți aflate într-o situație specifică niciodată nu mai pot pune în discuție un nou termen pentru o contestație la executare, iar, pe de altă parte, acolo unde se face controlul de către organele economico-financiare oricând fără vreo limită de termen se repune în discuție contestația la executare și efectele sale.

6. Este vorba, pe de o parte, de lipsa egalității părților în fața legii și, pe o altă parte, de nerespectarea ierarhiei normelor juridice pentru că, pe baza unei ordonanțe de urgență sau a unei ordonanțe, se poate interveni asupra termenului stabilit de către o lege organică, în speță, Codul de procedură civilă.

7. Evident că procedându-se astfel se ajunge și la situația lipsei de previzibilitate a textului de lege și, în consecință, a raportului juridic care trebuie să fie stabil într-un stat de drept. Astfel, oricând este posibil ca statul să vină și să repună în discuție raporturile juridice care altminteri au fost desfășurate cu respectarea normelor juridice care le reglementau.

8. **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 21 alin. (3) și (5) și ale art. 22 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2011 privind

organizarea și funcționarea inspecției economico-financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 799 din 11 noiembrie 2011, potrivit căroră:

— Art. 21 alin. (3) și (5): „(3) În baza constatărilor din rapoartele de inspecție economico-financiară se dispun măsuri prin dispoziție obligatorie emisă de organul de inspecție economico-financiară competent. [...]”

(5) Măsurile dispuse prin dispoziția obligatorie pentru plata obligațiilor datorate, înlăturarea, corectarea, prevenirea neregulilor constatate în activitatea operatorilor economici controlați, recuperarea pagubelor produse și pentru suspendarea aplicării măsurilor care contravin reglementărilor financiar-contabile sunt obligatorii de la data comunicării acesteia.”

— Art. 22 alin. (1): „(1) Sumele convenite bugetului general consolidat, stabilite prin rapoartele de inspecție economico-financiară și înscrise în dispoziția obligatorie, constituie creanțe bugetare. Dispoziția obligatorie constituie titlu de creanță.”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și calitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și în art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta este inadmisibilă, fiind vorba, de fapt, de interpretarea și aplicarea legii de către instanțele judecătorești.

15. Astfel, autorul excepției de neconstituționalitate se plânge, în realitate, de modul în care organele inspecției economico-financiare au interpretat dispozițiile Codului de procedură civilă și alte dispoziții infralegale stabilind cuantumul sumelor convenite cu titlu de onorariu pentru executorul

judecătoresc, în condițiile în care onorariul a fost încasat integral, iar sumele supuse executării silite nu au fost recuperate integral în urma acesteia. Or, controlul acestor chestiuni care țin de legalitatea măsurilor aplicate revine instanțelor judecătorești.

16. Așadar, aspectele criticate de autorul excepției de neconstituționalitate reprezintă chestiuni de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești și nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției.

17. Prin urmare, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție. De altfel, printr-o jurisprudență constantă, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la competența exclusivă a instanțelor judecătorești de a soluționa probleme care țin de interpretarea și/sau aplicarea legii. Cu privire la conținutul și întinderea celor două noțiuni cuprinzătoare, interpretarea, respectiv aplicarea legii, Curtea Constituțională a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009).

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) și (5) și ale art. 22 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2011 privind organizarea și funcționarea inspecției economico-financiare, excepție ridicată de B.E.J. Dumitrescu Ilona în Dosarul nr. 383/54/2018* al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 decembrie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI

ORDIN

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2024 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București din coordonarea Secretariatului General al Guvernului

Având în vedere prevederile art. 28 alin. (2) din anexa nr. 2 „Regulamentul de organizare și funcționare a Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București” la Hotărârea Guvernului nr. 1.621/2003 pentru organizarea și funcționarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 137/2020 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Secretariatului General al Guvernului, cu modificările și completările ulterioare,

secretarul general al Guvernului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2024 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București din coordonarea Secretariatului General al Guvernului, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Cheltuielile totale aferente veniturilor înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli prevăzute la art. 1 reprezintă limite maxime ce nu pot fi depășite.

(2) În cazul în care, în execuție, se înregistrează nerealizări ale veniturilor aprobate, Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București va efectua cheltuieli în funcție de realizarea veniturilor, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

Art. 3. — Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București din coordonarea Secretariatului General al Guvernului va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
INSTITUTUL NAȚIONAL DE CERCETARE-DEZVOLTARE ÎN INFORMATICĂ — ICI BUCUREȘTI

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2024**

- mii lei -

INDICATORI	Nr. Rd.	Program 2024
A	0	2
I. VENITURI TOTALE, din care:	1	76.473
1. VENITURI DIN EXPLOATARE din care:	2	76.259
a) Venituri din activitatea de bază	3	18.354
b) Venituri din activități conexe activității de cercetare dezvoltare	4	55.401
c) Alte venituri din exploatare	5	2.504
2. VENITURI FINANCIARE	6	214
II CHELTUIELI TOTALE, din care:	7	75.589
1. Cheltuieli de exploatare, total, din care:	8	75.084
a) Bunuri și servicii	9	7.427
b) Cheltuieli de personal, din care:	10	61.009
- cheltuieli cu salariile, din care:	11	54.271
- indemnizațiile membrilor consiliului de administrație	12	394
- drepturile salariale ale directorului (general)	13	650
- contribuții la fondul de pensii facultative	14	0
- contribuția asiguratorie de muncă	15	1.221
- contribuția de asigurări sociale datorată în cazul condițiilor deosebite de muncă	16	0
- contribuția de asigurări sociale datorată în cazul condițiilor speciale de muncă	17	0
- alte cheltuieli de personal, din care:	18	5.517
- tichete de masă	19	2.820
- deplasări, detașări	20	2.000
c) Cheltuieli de exploatare privind amortizările, provizioanele și ajustările pentru depreciere	21	4.700
d) Cheltuieli de protocol	22	12
e) Cheltuieli de reclamă și publicitate	23	300
f) Cheltuieli cu sponsorizarea	24	0
g) Cheltuieli prevăzute de art. 25 alin (3) lit. b) din Legea nr. 227 / 2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare	25	148
h) Alte cheltuieli	26	1.488
2. Cheltuieli financiare, din care:	27	505
- cheltuieli privind dobânzile	28	380
- alte cheltuieli financiare	29	125
III. REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	30	884
IV. IMPOZIT PE PROFIT	31	141
V. REZULTATUL NET	32	742
VI. ACOPERIREA PIERDERILOR CONTABILE DIN ANII PRECEDENȚI	33	742
VII. PROFITUL DE REPARTIZAT RĂMAS DUPĂ ACOPERIREA PIERDERILOR CONTABILE DIN ANII PRECEDENȚI:	34	0
a) pentru cointeresarea personalului	35	0
b) pentru finanțarea dezvoltării institutului național	36	0

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

INDICATORI	Nr. Rd.	Program 2024
A	0	2
c) pentru desfășurarea activității curente, inclusiv pentru cofinanțarea proiectelor	37	0
VIII. SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	38	20.032
1 Surse proprii	39	19.159
2. Sume de la bugetul de stat pentru investiții	40	0
3. Credite bancare pentru investiții	41	0
- interne	42	0
- externe	43	0
4. Alte surse	44	873
IX. UTILIZAREA RESURSELOR PENTRU INVESTIȚII, din care:	45	20.032
1. Investiții, inclusiv investiții în curs la finele anului	46	20.032
2.Rambursări de rate aferente creditelor pentru investiții	47	0
- interne	48	0
- externe	49	0
X. DATE DE FUNDAMENTARE		0
1. Venituri totale (rd. 01)	50	76.473
2. Cheltuieli aferente veniturilor totale (rd. 07)	51	75.589
3. Rezultate (+/-) (rd. 50 – rd. 51)	52	884
4. Număr mediu de personal, total instituit, din care:	53	300
- număr mediu personal de cercetare – dezvoltare	54	170
5. Câștigul mediu lunar pe salariat, total instituit – lei/persoană/lună	55	14.835
6. Câștigul mediu lunar pe personal de cercetare – dezvoltare – lei/persoană/lună	56	13.400
7. Rentabilitate (rd. 52/rd.51*100)	57	1,17
8. Productivitatea muncii pe total personal – mii lei/pers. (rd.01/rd53)	58	254,91
9. Rata rentabilității financiare (rd32*100/capital propriu)	59	2,55
10. Plăți restante	60	0,00
11. Creanțe de încasat	61	3.374

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

O R D I N

privind aprobarea Planului de management al sitului Natura 2000 ROSCI0290 Coridorul Ialomiței, al sitului Natura 2000 ROSPA0152 Coridorul Ialomiței și al ariei naturale protejate de interes național Pădurea Alexeni — cod III.2 (RONPA0850)

Având în vedere Referatul de aprobare nr. DB/140.526 din 7.08.2024 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Avizul Agenției Naționale pentru Arie Naturale Protejate nr. 4.472 din 29.06.2023, emis în baza prevederilor art. 2 lit. b) din Legea nr. 95/2016 privind înființarea Agenției Naționale pentru Arie Naturale Protejate și pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, cu modificările ulterioare, Decizia etapei de încadrare nr. 1 din 3.01.2022 și Punctul de vedere nr. 6.661 din 1.08.2024, emise de Agenția pentru Protecția

Mediului Ialomița, Hotărârea nr. 1 a consiliului științific al ariilor naturale protejate ROSCI0290, ROSPA0152 Coridorul Ialomiței și Rezervației Naturale Pădurea Alexeni, înregistrată cu nr. 2/CȘ_CorIAl din 9.02.2023, Procesul-verbal al ședinței ordinare a Consiliului Consultativ de Administrare a Coridorului Ialomiței nr. 1/CCAd_CorIAl din 22.03.2023, Avizul Ministerului Culturii nr. 312/ANP/2023, Avizul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 80.851 din 5.06.2024 și Avizul Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației nr. 34.779 din 19.02.2024,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000 ROSCI0290 Coridorul Ialomiței, al sitului Natura 2000 ROSPA0152 Coridorul Ialomiței și al ariei naturale protejate de interes național Pădurea Alexeni — cod III.2 (RONPA0850), prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Ionuț Sorin Banciu,
secretar de stat

București, 23 august 2024.
Nr. 1.851.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

